

Sygn. akt III CSK 408/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z wniosku A. sp. z o.o. z siedzibą w K.
przy uczestnictwie S. sp. z o.o. P. sp.k.
z siedzibą w K. w likwidacji
o wpis w księdze wieczystej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 sierpnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca A. sp. z o.o. z siedzibą w K. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 sierpnia 2016 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga wnioskodawcy jest oczywiście uzasadniona. Opierając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do przyjęcia na przesłance określonej 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący musi wykazać, nie tylko, że zaskarżone orzeczenie narusza prawo, ale że jest to naruszenie kwalifikowane, które jest widoczne bez prowadzenia pogłębionych analiz prawnych. Takim kwalifikowanym naruszeniem prawa nie jest odmowa ustanowienia hipoteki przymusowej na drugiej nieruchomości należącej do dłużnika w sytuacji, gdy dla zabezpieczenia tej samej wierzytelności ustanowiona została już hipoteka na innej nieruchomości stanowiącej własność dłużnika, co trafnie przywołując właściwe przepisy i orzecznictwo wyjaśnił Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zauważa, że w aktach sprawy znajduje się odpowiedź uczestnika na skargę kasacyjną, ale ujęcie wniosku o zasądzenie kosztów wskazuje, że dotyczy on sytuacji, w której skarga kasacyjna zostałaby przyjęta do rozpoznania.

aj

l.n